

Arrest

nr. 252 384 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat J. SCHELLEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2021 neemt de gemachtigde de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies):

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Schoten op 24.03.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: O(...).

voornaam: G(...). O(...).

geboortedatum: 18.03.2002

geboorteplaats: Benin City

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

■ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten inzake drugs. (PV AN.60.L9.001063/2021 van de politiezone van Schoten).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds gekend is voor meerdere feiten en er reeds meerdere processen-verbaal werden opgemaakt ten laste van betrokkene:

□ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/hulp bij gebruik

□ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/bezit

□ AN.27.L9.000302/2021 door PZ Schoten wegens witwassen

□ AN.27.LB.01643/2021 door PZ Antwerpen wegens witwassen

□ AN.18.L7.005511/2020 door PZ Minos wegens gewone diefstal

□ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens weerspanningheid

□ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen

□ AN.62.L7.004752/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

□ AN.62.L7.004603/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

□ AN.62.L7.001304/2020 door PZ Schoten wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat er ten laste van betrokkene ook meerdere processen-verbaal werden opgemaakt wanneer hij minderjarig was, namelijk wegens feiten van zware diefstal, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, opzettelijke vernielingen, afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen, verkrachting en gewone diefstal. Uit het dossier blijkt tevens dat betrokkene ook reeds verbleef in de gesloten gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij reeds sinds 2005 in België verblijft, met andere woorden sinds hij 3 jaar was. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat betrokkene reeds sinds zijn kleuterleeftijd in België verblijft. Op 3.02.2011 werd er voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 5.12.2011 onontvankelijk verklaard. Vervolgens werd er op 18.07.2012 een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend en werd op 31.10.2012 beslist betrokkene tijdelijk verblijf te geven. Betrokkenes tijdelijk verblijf werd meerder malen verlengd, waarvan de laatste verlenging van zijn verblijf geldig was tot 3.12.2019. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer werd aangevraagd, verloor betrokkene op 3.12.2019 dan ook zijn verblijfsrecht in België. Betrokkene ondernam nadien geen poging meer zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren. Uit het dossier blijkt dat er in 2020 informatie werd gegeven door de gemeente voor het indienen van een regularisatieaanvraag, maar betrokkene diende tot op heden geen verblijfsaanvraag in en verblijft dan ook illegaal op het grondgebied.

Betrokkene verklaart dat zijn moeder, twee broers en zus in België verblijven. Zijn moeder O(...). F(...). R(...). en broer O(...). M(...). verblijven beiden legaal in België. Zijn zus C(...). C(...). en

broer C(...). N(...). hebben beiden de Belgische nationaliteit. Het gegeven dat zijn moeder, broers en zus in België verblijven, geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont namelijk niet aan ten laste te zijn van zijn moeder als meerderjarige.

Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene legale en Belgische familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien kan betrokkene met zijn familie in contact blijven via moderne communicatiemiddelen.

Uit het dossier blijkt dat er in het verleden in het gezin sprake zou geweest zijn intrafamiliaal geweld tussen betrokkene's moeder en haar ex-partner. Betrokkene werd vervolgens in een pleeggezin geplaatst. Betrokkene werd door de jeugdrechtbank opgevolgd en werd tevens in een Observatie- en behandelingscentrum geplaatst. Betrokkene werd gedurende zijn jeugd door meerdere instanties begeleid. Dit opent het recht op verblijf echter niet. Evenmin het gegeven dat betrokkene reeds sinds kleuterleeftijd in België verblijft en dus het merendeel van zijn leven.

Ondanks het feit dat betrokkene inderdaad reeds lang in België verblijft en als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België en ook school heeft gelopen in België, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het gegeven dat betrokkene in het verleden school heeft gelopen in België, opent het recht op verblijf niet. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien verklaart betrokkene dat hij niet meer naar school gaat.

Betrokken verklaart dat hij sinds vier maanden samen is met Leonie. Hij is haar achternaam echter vergeten, maar weet wel dat ze woont, namelijk in Ekeren. Het gegeven dat betrokkene een relatie zou hebben met Leonie, geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van een duurzame relatie met Leonie in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Indien betrokkene dit toch zou kunnen aantonen, willen we erop wijzen dat, gezien het voorgaande, onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel wordt geacht. Er bestaat namelijk een actueel en reëel risico op nieuwe schending van de openbare orde. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is, er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene verklaart dat hij nog een vader en twee broers heeft in Nigeria. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

■ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Op 18.07.2012 werd er voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend en werd op 31.10.2012 beslist betrokkene tijdelijk verblijf te geven. Betrokkene's tijdelijk verblijf werd meerder malen verlengd, waarvan de laatste verlenging van zijn verblijf geldig was tot 3.12.2019. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer werd aangevraagd, verloor betrokkene op 3.12.2019 dan ook zijn verblijfsrecht in België. Enkele maanden nadien werd betrokkene

meerderjarig. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden echter geen poging zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren. Uit het dossier blijkt dat er in 2020 informatie aan betrokkene werd gegeven door de gemeente voor het indienen van een regularisatieaanvraag, maar betrokkene diende tot op heden geen verblijfsaanvraag in. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten inzake drugs. (PV AN.60.L9.001063/2021 van de politiezone van Schoten).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds gekend is voor meerdere feiten en er reeds meerdere processenverbaal werden opgemaakt ten laste van betrokkene:

- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/hulp bij gebruik
- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/bezit
- ☐ AN.27.L9.000302/2021 door PZ Schoten wegens witwassen
- ☐ AN.27.LB.01643/2021 door PZ Antwerpen wegens witwassen
- ☐ AN.18.L7.005511/2020 door PZ Minos wegens gewone diefstal
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens weerspanningheid
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen
- ☐ AN.62.L7.004752/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.004603/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.001304/2020 door PZ Schoten wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

Uit het administratief dossier blijkt dat er ten laste van betrokkene ook meerdere processenverbaal werden opgemaakt wanneer hij minderjarig was, namelijk wegens feiten van zware diefstal, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, opzettelijke vernielingen, afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen, verkrachting en gewone diefstal. Uit het dossier blijkt tevens dat betrokkene ook reeds verbleef in de gesloten gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Op 18.07.2012 werd er voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend en werd op 31.10.2012 beslist betrokkene tijdelijk verblijf te geven. Betrokkenes tijdelijk verblijf werd meerder malen verlengd, waarvan de laatste verlenging van zijn verblijf geldig was tot 3.12.2019. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer werd aangevraagd, verloor betrokkene op 3.12.2019 dan ook zijn verblijfsrecht in België. Enkele maanden nadien werd betrokkene meerderjarig. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden echter geen poging zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren. Uit het dossier blijkt dat er in 2020 informatie aan betrokkene werd gegeven door de gemeente voor het indienen van een regularisatieaanvraag, maar betrokkene diende tot op heden geen verblijfsaanvraag in.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten inzake drugs. (PV AN.60.L9.001063/2021 van de politiezone van Schoten).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds gekend is voor meerdere feiten en er reeds meerdere processenverbaal werden opgemaakt ten laste van betrokkene:

- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/hulp bij gebruik
- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/bezit
- ☐ AN.27.L9.000302/2021 door PZ Schoten wegens witwassen
- ☐ AN.27.LB.01643/2021 door PZ Antwerpen wegens witwassen
- ☐ AN.18.L7.005511/2020 door PZ Minos wegens gewone diefstal
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens weerspanningheid
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen
- ☐ AN.62.L7.004752/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.004603/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.001304/2020 door PZ Schoten wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

Uit het administratief dossier blijkt dat er ten laste van betrokkene ook meerdere processenverbaal werden opgemaakt wanneer hij minderjarig was, namelijk wegens feiten van zware diefstal, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, opzettelijke vernielingen,

afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen, verkrachting en gewone diefstal. Uit het dossier blijkt tevens dat betrokkene ook reeds verbleef in de gesloten gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden. Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Hij verklaart dat hij niet weet waarom hij niet kan terugkeren, dat er waarschijnlijk ergens een oorlog is.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij/zij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Op 18.07.2012 werd er voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend en werd op 31.10.2012 beslist betrokkene tijdelijk verblijf te geven. Betrokkene's tijdelijk verblijf werd meerder malen verlengd, waarvan de laatste verlenging van zijn verblijf geldig was tot 3.12.2019. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer werd aangevraagd, verloor betrokkene op 3.12.2019 dan ook zijn verblijfsrecht in België. Enkele maanden nadien werd betrokkene meerderjarig. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden echter geen poging zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren. Uit het dossier blijkt dat er in 2020 informatie aan betrokkene werd gegeven door de gemeente voor het indienen van een regularisatieaanvraag, maar betrokkene diende tot op heden geen verblijfsaanvraag in.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor feiten inzake drugs. (PV AN.60.L9.001063/2021 van de politiezone van Schoten).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds gekend is voor meerdere feiten en er reeds meerdere processen-verbaal werden opgemaakt ten laste van betrokkene:

- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/hulp bij gebruik
- ☐ AN.60.L9.000303/2021 door PZ schoten wegens drugs/bezit
- ☐ AN.27.L9.000302/2021 door PZ Schoten wegens witwassen
- ☐ AN.27.LB.01643/2021 door PZ Antwerpen wegens witwassen
- ☐ AN.18.L7.005511/2020 door PZ Minos wegens gewone diefstal
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens weerspanningheid
- ☐ AN.41.LB.002909/2020 door PZ Antwerpen wegens opzettelijke slagen en verwondingen
- ☐ AN.62.L7.004752/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.004603/2020 door PZ Minos wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid
- ☐ AN.62.L7.001304/2020 door PZ Schoten wegens bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid

Uit het administratief dossier blijkt dat er ten laste van betrokkene ook meerdere processen-verbaal werden opgemaakt wanneer hij minderjarig was, namelijk wegens feiten van zware diefstal, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, opzettelijke vernielingen, afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen, verkrachting en gewone diefstal.

Uit het dossier blijkt tevens dat betrokkene ook reeds verbleef in de gesloten gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden.

Gezien het bedrieglijk en gewelddadige karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering, die in de bestreden akte ligt vervat. Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet – , niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikelen 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, en schending van artikel 8 en 13 EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1. Verzoeker kwam aan in België toen hij slechts drie jaar oud was, en verbleef de afgelopen 16 jaar ononderbroken in België. Verzoeker heeft geen herinneringen meer aan zijn geboorteland Nigeria.

Verzoekers volledige schoolloopbaan speelde zich in België af.

Verzoeker woont samen met zijn moeder, twee jongere broers en zijn jongere zus, met wie hij samen opgroeide. Zijn moeder en jongste broer beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, terwijl zijn andere broer en zijn zus over de Belgische nationaliteit beschikken.

Verzoeker heeft in België een privé- en familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM uitgebouwd.

Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM (arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk):

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life" (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).

63. Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect (see Üner, cited above, § 59).

64. Accordingly, the measures complained of interfered with both the applicant's "private life" and his "family life".

De bestreden beslissing betreft geen eerste beslissing met betrekking tot de toelating tot het grondgebied, gezien verzoeker jarenlang over een verblijfsrecht in België beschikte. Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er moet met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Verwerende partij meent dat de bestreden beslissing gerechtvaardigd is in het licht van artikel 8, tweede lid EVRM, omdat het om een noodzakelijke maatregel zou gaan, aangezien het gedrag van verzoeker 'een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving'. Het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is volgens verwerende partij ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verwerende partij komt echter op een onzorgvuldige en voorbarige wijze tot deze conclusie.

2. Aangezien er vaststaat dat verzoeker in België een privé- en familieleven heeft (zie feitenoverzicht en infra punten 2.2 en 2.4.), dient er gekeken te worden naar de impact van de bestreden beslissing op dit privé- en familieleven. Het is **de taak van de overheid** om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De summiere motivering van de bestreden beslissing rond artikel 8 EVRM verschaft geen duidelijkheid. Nergens blijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging werd gemaakt door verwerende partij.

Zo'n belangenafweging, waartoe verwerende partij verplicht is, ziet er als volgt uit. Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde een rol spelen, zoals in casu het geval is, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Maslov (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) veruidelijkt het Hof welke criteria van belang zijn in de proportionaliteitstoets, indien het gaat om een jongvolwassene die nog geen eigen gezin heeft gestart, en omwille van openbare orde feiten verwijderd dreigt te worden:

71. In a case like the present one, where the person to be expelled is a young adult who has not yet founded a family of his own, the relevant criteria are

- the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
- the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
- the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; and
- the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination.

Het Hof benadrukt verder in het arrest Maslov een aantal principes waarmee in de proportionaliteitstoets rekening moet worden gehouden. Zo speelt de leeftijd van de betrokken persoon een rol bij beoordeling van de aard en ernst van de gepleegde inbreuken:

72. The Court would also clarify that the age of the person concerned can play a role when applying some of the above criteria. For instance, when assessing the nature and seriousness of the offences committed by an applicant, it has to be taken into account whether he or she committed them as a juvenile or as an adult (see, for instance, Moustaquim v. Belgium, 18 February 1991, § 44, Series A no. 193, and Radovanovic v. Austria, no. [42703/98](#), § 35, 22 April 2004).

Bij de beoordeling van de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland, maakt het vanzelfsprekend een verschil of de verzoeker tijdens de kindertijd naar het gastland kwam, of als volwassene:

73. In turn, when assessing the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled and the solidity of the social, cultural and family ties with the host country, it evidently makes a difference whether the person concerned had already come to the country during his or her childhood

or youth, or was even born there, or whether he or she only came as an adult. This tendency is also reflected in various Council of Europe instruments, in particular in Committee of Ministers Recommendations Rec(2000)15 and Rec(2002)4 (see paragraphs 34-35 above).

Het Hof benadrukt dat hoewel artikel 8 EVRM geen absolute bescherming biedt tegen een verwijdering, er rekening moet worden gehouden met de bijzondere de situatie van vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd in het gastland hebben doorgebracht, er opgegroeid zijn en onderwijs hebben genoten. Enkel zeer ernstige redenen kunnen een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd en jeugd doorbrachten in het gastland rechtvaardigen:

74. Although Article 8 provides no absolute protection against expulsion for any category of aliens (see Üner, cited above, § 55), including those who were born in the host country or moved there in their early childhood, the Court has already found that regard is to be had to the special situation of aliens who have spent most, if not all, of their childhood in the host country, were brought up there and received their education there (see Üner, § 58 in fine).e

75. In short, the Court considers that for a settled migrant who has lawfully spent all or the major part of his or her childhood and youth in the host country very serious reasons are required to justify expulsion. This is all the more so where the person concerned committed the offences underlying the expulsion measure as a juvenile.

Met dit in het achterhoofd, zullen hierna de vier criteria zoals bepaald in het arrest Maslov toegepast worden op verzoekers zaak.

2.1. De aard en de ernst van de inbreuk gepleegd door de verzoeker

2.1.1. In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar 9 processen-verbaal die door de politie zouden zijn opgesteld nadat verzoeker meerderjarig werd omwille van de volgende redenen:

- Drugs/hulp bij gebruik;
- Drugs/bezit;
- Witwassen;
- Gewone diefstal;
- Weerspannigheid;
- Opzettelijke slagen en verwondingen;
- Inbreuken tegen de bijzondere wetgeving inzake volksgezondheid.

Daarnaast stelt verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat er ten laste van verzoeker ook meerdere processen-verbaal werden opgemaakt wanneer hij minderjarig was, namelijk wegens feiten van zware diefstal, verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, opzettelijke vernielingen, afpersing, opzettelijke slagen en verwondingen, verkrachting en gewone diefstal.

Verwerende partij voegt er aan toe dat hij het dossier blijkt dat verzoeker reeds verbleef in gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden.

Verwerende partij stelt voorts dat ‘gezien het bedrieglijk en gewelddadig karakter van deze feiten en gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.’

Verwerende partij meent dat ‘uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de de samenleving.’

In het administratief dossier is echter geen spoor terug te vinden van de PV's die verwerende partij oplijst, en die werden opgesteld nadat verzoeker meerderjarig werd.

Verzoekers raadsman contacteerde de dienst Openbaarheid van bestuur twee maal, waarbij er werd gewezen op het feit dat de PV's niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Het administratief dossier werd nogmaals integraal doorgestuurd, maar ook hierin zijn de PV's niet terug te vinden (zie stuk 14).

Het enige document in het administratief dossier waarin PV's zijn opgenomen, is een ‘bevraging ANG’ van 27 november 2018 (zie stuk 15).

In dit document wordt een overzicht gegeven van een aantal PV's die werden opgesteld toen verzoeker nog minderjarig was. Er wordt echter géén melding gemaakt van PV's omtrent 'verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, afpersing, verkrachting' die verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing. Verder bevat dit document van 27 november 2018 logischerwijze geen PV's die zijn opgesteld nadat verzoeker meerderjarig werd.

Dit is het enige stuk in het administratief dossier waaruit openbare orde feiten kunnen blijken.

De motieven van de bestreden beslissing vinden bijgevolg geen steun in het administratief dossier. Verzoeker en Uw Raad kunnen de accuraatheid van de beweringen van verwerende partij niet staven.

Verwerende partij baseerde zich voor de fair balance'-toets en haar inschatting van het gevaar voor de openbare orde op informatie waarvan in het administratief dossier geen spoor terug te vinden is. Dit vormt een onzorgvuldige werkwijze en een schending van artikel 8 EVRM.

Louter op basis van de feiten die vermeldt zijn in het document 'bevraging ANG' van 27 november 2018, kan de DVZ verder onmogelijk concluderen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dit document werd namelijk opgevraagd door het bureau Lang Verblijf bij de DVZ, in het kader van de verlenging van de verblijfstitel van verzoeker in 2018. Verwerende partij verkreeg deze informatie, en besloot daarop om verzoekers verblijfstitel te verlengen tot 3 december 2019. Uit deze beslissing tot verlenging mag verzoeker afleiden dat verwerende partij van oordeel was dat aan zijn privé- en familielevens cfr. artikel 8 EVRM meer gewicht werd toegekend dan de PV's en de eventuele openbare orde problemen die hieruit blijken.

2.1.2. ONDERGESCHIKT, indien het overzicht van de PV's die verwerende partij in de bestreden beslissing inroept (zowel toen verzoeker nog minderjarig was, als na zijn 18 jaar), plots toch opduikt in de versie van het administratief dossier die aan Uw Raad wordt voorgelegd, wenst verzoeker het volgende op te merken.

Artikel 47 van het Handvest bepaalt:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. (...)"

Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

*2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) **het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier**, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; (...)"*

Het recht op behoorlijk bestuur en het inzagerecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Tot het recht om inlichtingen te ontvangen wordt, onder meer, gerekend het recht op toegang tot het dossier, in beginsel tot alle belastende en ontlastende stukken. Procespartijen hebben het recht kennis te nemen van alle documenten of opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd om standpunten uit te kunnen wisselen en invloed te kunnen uitoefenen op de beslissing van de rechter (zaak C-300/11, ZZ [2013], r.o. 55-56 en zaak C-437/13, Unitrading Ltd [2014], r.o. 21).

Het Hof van Justitie erkende transparantie pas redelijk recent expliciet als algemeen rechtsbeginsel van het Unierecht, namelijk in 2007(Zaak C-260/04, Commissie/Italië 2007). Dit neemt niet weg dat transparantie een aantal kernelementen omvat, namelijk duidelijkheid, kenbaarheid en voorzienbaarheid van het recht en de toepassing daarvan, toegang tot overheidsinformatie en helderheid van procedures (vaak om een gelijke behandeling te verzekeren).

De transparantieplicht komt ook aan bod in overwegingen 4 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, waarin gesteld wordt dat er in kader van een terugkeerbeleid duidelijke, transparante en billijke regels moeten vastgelegd worden en dat de terugkeerprocedure billijk en transparant moet zijn.

Indien verwerende partij een geredigeerde/gefilterde/onvolledige versie van het administratief dossier aan verzoeker heeft bezorgd, ondanks het tijdig en meermaals opvragen van het administratief dossier (waarbij specifiek de aandacht werd gevestigd op het feit dat de informatie omtrent de PV's ontbreekt), maakt dit een **grove schending uit van het algemene rechtsbeginsel van de openbaarheid van bestuur, inzagerecht binnen een redelijke termijn, recht op een effectief rechtsmiddel en de rechten van verdediging**. Dit vormt daarnaast een schending van artikel 8 EVRM j. artikel 13 EVRM. Ondanks het feit dat verzoekers recht op een privé- en familieleven overeenkomstig artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing wordt getroffen, kan hij geen verdediging ten gronde voeren tegen de PV's die verzoeker oplijst.

2.1.3. Voortgaande op de informatie in de bestreden beslissing (die niet blijkt uit het administratief dossier), en geheel ten overvloede, wenst verzoeker nog het volgende op te merken.

Om te beginnen baseert verwerende partij zich volledig op PV's bij haar inschatting van het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat een PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen.

Verzoeker werd echter nooit veroordeeld door een rechtbank. Verzoekers strafblad is tot op heden blanco. Als minderjarige werden er weliswaar beschermingsmaatregelen genomen door de Jeugdrechtbank, maar verzoeker werd nooit veroordeeld voor een misdrijf. Verzoeker werd verder nooit 'uit handen gegeven', hetgeen gebeurt bij jongeren vanaf 16 jaar die ernstige feiten hebben gepleegd (zoals verkrachting).

In de gesloten gemeenschapsinstelling De Grubbe worden niet enkel jongeren geplaatst die een delict pleegden, maar (zoals verwerende partij aanvoert) ook jongeren die hiervan verdacht worden, zoals verzoeker. Verzoeker werd echter niet veroordeeld voor het plegen van een delict.

Verzoekers schuld werd niet vastgesteld door een rechter. Hierdoor geniet verzoeker het vermoeden van onschuld.

De bestreden beslissing vermeldt geen veroordeling, maar baseert zich integraal op een aantal PV's. Hierdoor gaat verwerende partij zeer voorbarig en onzorgvuldig te werk. Deze PV's hebben geen aanleiding gegeven tot een proces, een uithandengeving of veroordeling van verzoeker.

In het kader van een rechtszaak zou het Openbaar Ministerie een onderzoek à charge en à décharge voeren; zou verzoeker zich kunnen verdedigen en zijn versie van de feiten kunnen geven; had de rechter in zijn/haar oordeel rekening kunnen houden met eventuele ongeoorloofde handelingen van de politie, een mogelijk gebrek aan bewijs, verzoekers traumatische eerste levensjaren en de impact op zijn mentale welzijn, verzoekers zwakbegaafdheid, ... Nu is er niets van dit alles, en gaat verwerende partij louter voort op de vaststellingen door de politie in de PV's. Enige informatie over de vraag waarom verzoeker nooit werd veroordeeld ontbreekt. Zo is het goed mogelijk dat het ging om klachten die het Openbaar Ministerie niet als ernstig/geloofwaardig beschouwde, of waren er niet voldoende bewijzen om aan te nemen dat verzoeker schuldig was, en werden de zaken geseponeerd.

Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EHRM, kunnen enkel **zeer ernstige redenen** een verwijdering van gevestigde vreemdeling zoals verzoeker, die het grootste deel van zijn kindertijd en jeugd doorbracht in het gastland, rechtvaardigen (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk).

Nu verzoeker nooit werd veroordeeld voor een misdrijf, en verwerende partij zich integraal baseert op een aantal PV's, zijn deze 'zeer ernstige redenen' niet voorhanden.

Verwerende partij meent op basis van deze PV's dat 'uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.'

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt.

Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij meent dat dit het geval is.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich is niet voldoende, zelfs al gaat het om ernstige criminele feiten. Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan – een louter hypothetische kans volstaat niet.

Verzoeker werd echter nooit veroordeeld voor het plegen van strafrechtelijke feiten. Er werd niet door een rechter vastgesteld dat verzoeker zich schuldig maakte aan strafrechtelijke feiten. Verwerende partij kan moeilijk volhouden dat verzoeker een 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de de samenleving'.

Dit geldt des te meer nu een aantal van de PV's die verzoeker aanhaalt, opgemaakt werden toen verzoeker nog minderjarig was. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, benadrukt het EHRM in het arrest Maslov dat bij het beoordelen van de aard en ernst van de gepleegde inbreuken, er rekening moet worden gehouden met het feit dat deze als minderjarige werden gepleegd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij hiermee rekening hield bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde.

Als we kijken naar de PV's die werden opgesteld volgens de bestreden beslissing nadat verzoeker meerderjarig was, ontbreekt ook hier cruciale informatie. Zo is er een verschil tussen het bezit van een kleine hoeveelheid softdrugs voor eigen gebruik, of een grote hoeveelheid heroïne. Diefstal kan gaan over zeer zware feiten, of over € 5 uit de kassa van een krantenwinkel. 'Witwassen' kan gaan over een internationale carrousel, of de aankoop van een diepvriespizza met het gestolen biljet van €5. Elke informatie ontbreekt in de bestreden beslissing én het administratief dossier. Hieruit kunnen we afleiden dat verwerende partij het zelf ook niet weet. Er blijkt wel uit het overzicht van de DVZ dat, op één PV na, het niet gaat om gewelddelicten.

Vooraleer verwerende partij een redelijke afweging kan maken tussen de rechten van verzoeker cfr. artikel 8 EVRM en de belangen van de samenleving (en meer bepaald het gevaar voor de openbare orde), dient de administratie zich zorgvuldig te informeren, zodat men op basis van de volledige feiten een beslissing kan nemen. In casu nam verwerende partij een beslissing, zonder zelf op de hoogte te zijn van de feiten waarover de PV's handelen. De ernst kan nochtans zeer uiteenlopend zijn. Dit vormt een onzorgvuldige handelwijze, waarbij verwerende partij tot overhaaste en niet afdoende onderbouwde conclusies kwam.

Relevant is tot slot de beoordeling van het EHRM zelf van de aard en ernst van bepaalde misdrijven in twee gelijklopende dossiers.

Het arrest Maslov t. Oostenrijk handelt over iemand die op de leeftijd van zes jaar in Oostenrijk aankwam, daar school liep, en wiens familie er over een verblijfsrecht beschikte. De betrokkene werd veroordeeld door de jeugdrechtbank voor 22 zware inbraken in bende ('aggravated gang burglary') en pogingen tot zware inbraken in bende, lidmaatschap van een bende, slagen en verwondingen, en het ongeoorloofd gebruik van een voertuig. De betrokkene werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf, waarvan 13 met uitstel. Een tweede veroordeling voor 15 maanden gevangenisstraf volgde, na een veroordeling door dezelfde rechtbank voor 18 zware inbraken in bende en pogingen tot zware inbraken in bende. Daarbij werd ook de eerder straf van 13 maanden gevangenisstraf met uitstel herzien, waarbij de betrokkene deze straf volledig diende uit te zitten.

In de zaak Moustaquim t. België (EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim/België) gaat het om een gelijkaardige situatie, waarbij de betrokkene sinds zijn 2 jaar met zijn familie in het gastland verbleef. Hier werd de betrokkene 'uit handen gegeven' door de jeugdrechtbank, die de zaak doorverwees naar de correctionele rechtbank. Het Hof van Beroep verklaarde hem schuldig voor 22 van de 26 ten laste gelegde misdrijven, en legde een gevangenisstraf op van twee jaar. Het Hof verklaarde de betrokkene schuldig aan vier zware diefstallen, 12 pogingen tot zware diefstal, gewone diefstal, heling, vernieling van een voertuig, slagen en/of verwondingen en bedreigend gedrag.

In beide gevallen oordeelde het EHRM dat een verwijdering van de betrokkenen niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, en een schending zou vormen van het privé/familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

In zowel Maslov als Moustaquim was er sprake van veroordelingen (en zelfs meerdere) door de rechtbank. In verzoekers geval beroept verwerende partij zich echter louter op PV's en een verblijf in De Grubbe, waar ook jongeren verblijven die verdacht worden van een delict. In Moustaquim werd de betrokkene uit handen gegeven en diende hij voor de correctionele rechtbank te verschijnen. Daar werd een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd.

Verzoekers banden met België, zijn vergelijkbaar met de banden die de betrokkenen in Maslov en Moustaquim hadden met hun respectievelijke gastlanden. Ook verzoeker kwam op prille leeftijd naar het gastland, genoot enkel daar onderwijs, en heeft dichte familie die over een verblijfsrecht of de nationaliteit van het gastland beschikt. Indien het EHRM van mening was in Maslov en Moustaquim dat er sprake was van een schending van artikel 8 EVRM, aangezien het in de ogen van het EHRM niet ging om zeer ernstige feiten die een verwijdering kunnen rechtvaardigen, dan is dit a fortiori voor verzoeker het geval, voor wie er in vergelijking slechts een aantal PV's werden opgesteld.

2.2. De duur van het verblijf van de verzoeker in het land vanwaar hij of zij zal worden verwijderd

Verzoeker kwam in België aan toen hij drie jaar oud was. Ondertussen verblijft hij hier 16 jaar ononderbroken. Zijn volledige bewuste leven speelde zich tot hiertoe in België af. In 2012 verkreeg verzoeker een verblijfsrecht in België. Hij was op dat moment tien jaar oud. Toen verzoeker 17 jaar oud was, liep de verlenging van zijn verblijfsrecht op 3 december 2019 mis.

2.3. De tijd verstreken sinds de inbreuk werd gepleegd en verzoekers gedrag gedurende deze periode

In het arrest Maslov benadrukt het EHRM dat minder gewicht aan dit criterium moet worden toegekend, in vergelijking met de overige criteria (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, §95).

Zoals hiervoor werd aangegeven, werd verzoeker niet veroordeeld voor een inbreuk, maar beroept de DVZ zich op een aantal PV's.

De bestreden beslissing geeft aan dat verzoeker op heterdaad betrapt werd voor feiten inzake drugs, en vervolgens naar het gesloten centrum te Merksplas werd overgebracht.

Indien we kijken hoe verzoekers leven er uit zag de laatste periode voor hij de bestreden beslissing kreeg betekend, blijkt het volgende.

Verzoeker woonde samen met zijn moeder, minderjarige zus en minderjarige broers in de gezinswoning aan de Filip Bourletstraat 35 te 2900 Schoten.

Verzoekers moeder werkt momenteel niet omwille van rugproblemen. Verzoeker helpt haar thuis door boodschappen te doen, hij heeft het de gezinswoning geschilderd en opgeknapt, en hij past op zijn jongere zus en broers, die ondertussen respectievelijk 12, 9 en 6 jaar oud zijn. Mevrouw Koppens, de begeleidster van de familie vanuit de vzw ArmenTeKort, getuigt als volgt:

"De jongere kinderen zijn tussen de middag thuis – het kost geld om hen op school te laten tijdens de pauze, en dat is te duur. Als R. [verzoeksters moeder] naar de voedselbank gaat, of naar de RVA of OCWM, is Godstime thuis voor de jongere kinderen.

Vanwege problemen met zijn documenten is Godstime momenteel niet ingeschreven in de Filip Bourletstraat 35, maar hij woont daar wel.

Ik ken Godstime enkel als een beleefde vriendelijke jongen, die zijn best doet voor zijn moeder en jongere broers en zus."

Verzoeker was in begeleiding bij vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden. Doordat verzoekers verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet beginnen werken. De vzw GTB was op zoek naar vrijwilligerswerk voor verzoeker, zodat hij in afwachting van een verblijfsrecht alvast een zinvolle dagbesteding had, en arbeidsvaardigheden kon opbouwen.

Verzoeker contacteerde tot slot ook een advocaat om zijn verblijfssituatie recht te zetten.

2.4. De sterkte van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming

Verwerende partij onderschat de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die verzoeker heeft met België, en overschat de band met Nigeria.

2.4.1. Verzoekers moeder en jongste broer beschikken over een verblijfsrecht in België, terwijl zijn zus en andere broer de Belgische nationaliteit hebben.

Verzoeker doorliep de lagere school in België, en later ook het buitengewoon lager onderwijs. Verzoeker ging daarna naar het buitengewoon secundair onderwijs, waar hij een opleiding voor schrijnwerker volgde. Verzoeker was de eerste vier jaren van het middelbaar geslaagd voor zijn opleiding.

Verwerende partij stelt het volgende over verzoekers gezins- en familieleven in België:

"Betrokkene verklaart dat zijn moeder, twee broers en zus in België verblijven. Zijn moeder Omoreyia Roesemary en broer [...] M. verblijven beiden legaal in België. Zijn zus [...] C. en broer [...] N. hebben beiden de Belgische nationaliteit. Het gegeven dat zijn moeder, broers en zus in België verblijven, geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Hij toont namelijk niet aan ten laste te zijn van zijn moeder als meerderjarige. [...] Bovendien kan betrokkene met zijn familie in contact blijven via moderne communicatiemiddelen."

Verwerende partij onderschat hiermee op fundamentele wijze de draagwijdte van het privé/familieleven dat verzoeker er met zijn moeder, jongere broers en zus op na houdt.

Het EHRM (zie bv. arrest Maslov, EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk) aanvaardt dat in sommige gevallen jongvolwassenen een familieleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM kunnen hebben met hun ouders, broers en zussen:

In any case, the Court has accepted in a number of cases concerning young adults who had not yet founded a family of their own that their relationship with their parents and other close family members also constituted "family life" (see Bouchelkia v. France, 29 January 1997, § 41, Reports 1997-I; El Boujaïdi, cited above, § 33; and Ezzouhdi, cited above, § 26).

Volgens het arrest Mokrani t. Frankrijk van het EHRM van 15 juni 2003 moet er weliswaar sprake zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid, vooraleer men kan spreken van een privé/familieleven onder volwassenen. Deze bijkomende elementen zijn in casu voorhanden.

Verzoeker is een jongvolwassene die net 20 jaar oud werd, die nog geen eigen gezin heeft gesticht, maar bij zijn moeder en jongere broers en zus woont.

In de bestreden beslissing doet verwerende partij het uitschijnen alsof de moeder, broers en zus van verzoeker louter in België verblijven (maar op een ander adres dan verzoeker), dit terwijl ze wel degelijk allemaal op hetzelfde adres samenwonen. Verzoeker woont samen met zijn moeder, minderjarige zus en minderjarige broers in de gezinswoning aan de Filip Bourletstraat 35 te 2900 Schoten.

Verwerende partij wist, of diende dit te weten. Zo had men dit om te beginnen eenvoudigerwijze aan verzoeker kunnen vragen. Verder was het de ambtenaar van de gemeente Schoten die de aanvraag tot de verlenging van verzoekers verblijfstitel, na een positieve woonstcontrole, doorstuurde naar de DVZ. Het is diezelfde ambtenaar van de gemeente Schoten, mevrouw Tina VERHEYHEN, die de DVZ per mail verzocht om dringende stappen te zetten voor de repatriëring van verzoeker. Op het individualiteitsattest van de Nigeriaanse ambassade dat verzoeker voorlegde aan de gemeente Schoten en de DVZ staat eveneens dat verzoeker in de gezinswoning verblijft in Schoten. Toen verzoeker werd

aangehouden en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas, was dit door de politie van Schoten. Tot slot bevestigt mevrouw Koppens, de begeleidster van de familie vanuit vzw ArmenTekort, dat verzoeker bij de rest van zijn familie woont.

Er is een verschil tussen een jongvolwassene die op eigen benen staat, en iemand zoals verzoeker die nog steeds bij zijn moeder en jongere broers en zus in de gezinswoning verblijft.

Verzoeker is daarbovenop ook nog ten laste van zijn moeder. Verzoeker ging naar school tot het 5^e middelbaar bijzonder secundair onderwijs (schooljaar 2019-2020), hetgeen hij niet met succes afronde. Eind 2019 verloor verzoeker zijn verblijfsrecht in België. Verzoeker was in begeleiding bij de vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden. Doordat verzoekers verblijfsrecht niet langer geldig was, kon hij niet beginnen werken. De vzw was in afwachting van een verblijfsrecht op zoek naar vrijwilligerswerk voor verzoeker. Doordat verzoeker zonder verblijfsrecht niet kon werken, was hij financieel afhankelijk van zijn moeder.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij weliswaar op de hoogte is van het intra-familiaal geweld in het gezin door D.L., de toenmalige partner van verzoekers moeder, maar de impact hiervan over het hoofd ziet.

Verzoeker was jarenlang getuige van zwaar intrafamiliaal geweld door de toenmalige partner D.L. (die tevens ook de vader is van verzoekers broer N. en zijn zus C.) tegen zijn moeder. Verzoeker werd zelf ook het slachtoffer van dit intrafamiliaal geweld. Verzoekers moeder vluchtte naar een vluchthuis, en verkreeg in oktober 2011 het volledige ouderlijke gezag toegekend door de rechtbank voor verzoekers zus C. en zijn broer N. Er werd geen bezoekrecht toegestaan aan de vader van deze kinderen.

Net zoals verzoeker, die zijn vader in Nigeria heeft achtergelaten toen hij op 3-jarige leeftijd in België aankwam, hadden zijn broer N. en zijn zus C. geen vaderfiguur in België. Het gezin, dat samen een zeer traumatische ervaring had doorstaan, had enkel elkaar.

Verzoeker nam als oudere broer een zorgende rol op voor zijn jongere broers en zus, die daarnaast enkel hun moeder als zorgfiguur hebben. De begeleidster van de vzw ArmenTeKort, getuigt als volgt:

“De jongere kinderen zijn tussen de middag thuis – het kost geld om hen op school te laten tijdens de pauze, en dat is te duur. Als R. [verzoeksters moeder] naar de voedselbank gaat, of naar de RVA of OCWM, is Godtsime thuis voor de jongere kinderen. [...]”

Verzoekers gezin heeft samen een zeer zwaar parcours afgelegd, waarbij ze enkel op elkaar konden terugvallen. Verwerende partij was op de hoogte van het parcours dat verzoeker en zijn gezin hebben afgelegd. Verwerende partij ziet over het hoofd dat er tussen verzoeker, zijn moeder, broers en zus bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, gezien het zware traject dat ze samen hebben afgelegd, waarbij ze enkel op elkaar konden terugvallen en vertrouwen.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker door zijn zware eerste levensjaren, ernstig getraumatiseerd is (zowel door het intrafamiliaal geweld als de erbarmelijke omstandigheden waarin verzoeker als baby naar Europa is gereisd, waardoor hij pas begon te spreken toen hij 4 jaar oud was). Dit trauma, in combinatie met zijn verstandelijke beperking, vormen voor verzoeker als jongvolwassene, die inwoont bij zijn moeder, bijkomende elementen van afhankelijk.

Men mag immers niet over het hoofd zien dat verzoeker slechts een IQ van 64 heeft. Doordat verzoeker een disharmonisch intelligentieprofiel heeft, kan het totaal IQ wel niet als eenduidig concept geïnterpreteerd worden:

“Op de factor gekristalliseerde intelligentie en kortetermijngeheugen scoort hij op het niveau van een lichte mentale beperking (Gc 56; Gsm 63). De factoren vloeiende intelligentie en visuele informatieverwerking bevinden zich op het niveau van benedengemiddelde begaafdheid (Gf 82; Gv 80)”.

Het feit dat verzoeker in begeleiding was bij vzw GTB, een vzw die werkzoekenden met een beperking of een gezondheidsprobleem helpen om passend werk te vinden, is hierin ook illustratief. Verzoeker speelt een meer zorgende rol voor zijn jongere broers en zussen omwille van het gebrek aan een vaderfiguur, maar heeft zelf ook nood aan ondersteuning door zijn gezin.

2.4.2. Waar verwerende partij de sterkte van de sociale, culturele en familiale banden die verzoeker heeft met België ernstig onderschat, overschat ze langs de andere kant de band met Nigeria.

Verwerende partij stelt:

“Betrokkene verklaart dat hij nog een vader en twee broers heeft in Nigeria. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.”

Verzoeker is echter sinds zijn drie jaar in België. Hij verbleef onafgebroken hier, en keerde nooit terug naar Nigeria, zelfs niet voor een kort bezoek. Verzoeker heeft geen enkele herinnering aan Nigeria. Verzoeker heeft zijn broers nooit ontmoet, en herinnert zich de ontmoetingen met zijn vader voor de leeftijd van drie jaar logischerwijze niet meer.

Verzoeker heeft geen gezins- of familielevens met zijn vader en broers in Nigeria. Verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat ‘in die zin een terugkeer geen schending van artikel 8 EVRM vormt’. Verzoekers privé- en gezins/familielevens speelt zich in België af. De loutere aanwezigheid van een vader en twee broers in Nigeria verandert daar niets aan.

Verzoeker kent Nigeria niet, en heeft geen enkele band met het land.

2.5. De duur van de verwijdering

Samen met de bestreden beslissing, kreeg verzoeker een inreisverbod van 3 jaar betekend.

Dit maakt dat verzoeker niet enkel moet terugkeren naar Nigeria, maar minstens drie jaar gescheiden zal worden van België, waar hij het centrum van zijn belangen heeft gevestigd en een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM heeft uitgebouwd, en waar hij een familieleven met zijn moeder, broers en zus heeft.

Dit inreisverbod maakt de impact van de bestreden beslissing op het privé- en familielevens veel zwaarder.

Verwerende partij had de mogelijkheid om geen inreisverbod op te leggen (de bestreden beslissing is het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker werd betekend), of een inreisverbod met een kortere duur te kiezen. Desalniettemin ging verwerende partij ineens voor een inreisverbod van drie jaar.

Conclusie

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Zoals hiervoor werd aangetoond, is er van een nauwkeurig onderzoek geen sprake.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). De proportionaliteitsoets van verwerende partij, waarbij verwerende partij zowel de ernst van het gevaar voor de openbare orde als verzoekers privé- en familielevens en banden met België verkeerd inschatte, schiet tekort. De belangenafweging gebeurde op een onzorgvuldige wijze. Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

In casu is er prima facie een privéleven en gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door op voorbarige wijze te concluderen dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde. Verwerende partij verliest hierbij uit het oog dat het EHRM meent dat enkel **zeer ernstige redenen** een verwijdering van gevestigde vreemdelingen die het grootste deel van hun

kindertijd en jeugd doorbrachten in het gastland kunnen rechtvaardigen. In casu zijn deze zeer ernstige redenen niet voorhanden.

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”. De bestreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing. Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het materiële aspect van het zorgvuldigheidsbeginsel legt op dat het bestuur zich bij het uitoefenen van haar taak moet onthouden om de belangen van de bij beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen (DUK, W. Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93) en dat aan de beslissing bijgevolg een nauwgezette belangenafweging ten grondslag moet liggen (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008).

De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld: **“Op 18.07.2012 werd er voor betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend en werd op 31.10.2012 beslist betrokkene tijdelijk verblijf te geven. Betrokkenes tijdelijk verblijf werd meerder malen verlengd, waarvan de laatste verlenging van zijn verblijf geldig was tot 3.12.2019. Aangezien er geen verlenging van zijn verblijf meer werd aangevraagd, verloor betrokkene op 3.12.2019 dan ook zijn verblijfsrecht in België. Enkele maanden nadien werd betrokkene meerderjarig. Betrokkene ondernam sinds hij meerderjarig is geworden echter geen poging zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren. Uit het dossier blijkt dat er in 2020 informatie aan betrokkene werd gegeven door de gemeente voor het indienen van een regularisatieaanvraag, maar betrokkene diende tot op heden geen verblijfsaanvraag in.”**

De Raad stelt vast dat verzoeker minderjarig was toen zijn verblijfsrecht niet langer werd verlengd op 3 december 2019, nadat het verblijfsrecht sinds 2012 samen met zijn moeder jaarlijks werd verlengd. Het is niet aan een minderjarige om zijn verblijfsrecht te verlengen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de

verwerende partij kennis had van het feit dat verzoeker op dat moment verbleef in gemeenschapsinstelling De Grubbe in Everberg, waar jongeren geplaatst worden die een delict hebben gepleegd of hiervan verdacht worden.

Dat verzoeker daarna als meerderjarige geen poging zou hebben ondernomen om zijn verblijf in België opnieuw te regulariseren, neemt niet weg dat verzoeker sinds zijn derde leeftijd in België is en minstens zeven jaar legaal in België heeft verbleven, zodat verzoekers situatie in casu een weigering van voortgezet verblijf betreft en dat er dus sprake is van een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven. Bijgevolg dient deze inmenging te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM om vast te stellen of hieruit een negatieve verplichting volgt voor het gastland (cf. EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. v. Zwitserland, par. 47; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 53; EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala v. Zwitserland, par. 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 49).

Waar in de bestreden beslissing vervolgens wordt verwezen naar “**de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM**” blijkt dan ook dat de verwerende partij, gelet op wat voorafgaat, verkeerdelijk een toetsing heeft doorgevoerd in het kader van een zogenaamde situatie van eerste toelating.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

Staten beschikken dus over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Dit wordt onderzocht aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar // zichtbaar worden betrokken.

Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Deze criteria zijn des te meer van toepassing in die gevallen waar een verzoeker geboren is of op jongere leeftijd is toegekomen in het gastland en aldaar het grootste deel van zijn leven, zoals zijn kindertijd en jeugd, heeft doorgebracht, quod in casu. In zulk geval zijn er zeer ernstige redenen vereist om een verwijdering te rechtvaardigen, zoals verzoeker terecht opwerpt in het verzoekschrift (EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 46).

Verzoeker betoogt vooreerst: *“In het administratief dossier is echter geen spoor terug te vinden van de PV's die verwerende partij oplijst, en die werden opgesteld nadat verzoeker meerderjarig werd. Verzoekers raadsman contacteerde de dienst Openbaarheid van bestuur twee maal, waarbij er werd gewezen op het feit dat de PV's niet terug te vinden zijn in het administratief dossier. Het administratief dossier werd nogmaals integraal doorgestuurd, maar ook hierin zijn de PV's niet terug te vinden (zie stuk 14). Het enige document in het administratief dossier waarin PV's zijn opgenomen, is een ‘bevraging ANG’ van 27 november 2018 (zie stuk 15). In dit document wordt een overzicht gegeven van een aantal PV's die werden opgesteld toen verzoeker nog minderjarig was. Er wordt echter géén melding gemaakt van PV's omtrent ‘verdachte handelingen, vereniging van misdadigers, afpersing, verkrachting’ die verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing. Verder bevat dit document van 27 november 2018 logischerwijze geen PV's die zijn opgesteld nadat verzoeker meerderjarig werd”*.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verwerende partij gewezen op het gegeven dat het administratief dossier geen enkel PV, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, bevat en dat de repliek in de nota dat “*het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van de pv's vermeld*

worden, zonder dat het nodig is het pv in extenso over te nemen of als bijlage te voegen” derhalve niet kan worden gevolgd.

De advocaat van de verwerende partij bevestigt dat het administratief dossier geen enkel PV bevat.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de motieven met betrekking tot meergenoemde PV's geen steun vinden in het administratief dossier.

Verder benadrukt de verzoeker het bestaan van een gezins- en familieleven in België waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Hij wijst erop dat zijn moeder en broer verblijfsrecht hebben in België, dat zijn minderjarige zus en minderjarige andere broer de Belgische nationaliteit hebben en verweerder kennis had van dit gegeven. Hij is van mening dat de familieband met zijn moeder en zus en broers in België als familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, gelet op zijn komst met zijn moeder naar België op driejarige leeftijd en daar hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing slechts één jaar meerderjarig was. Hij wijst hierbij op de rechtspraak van het EHRM inzake jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht. Hij stelt dat er sprake is van een erg hechte band met de gezinsleden.

In de bestreden beslissing wordt het bestaan van zulk gezins- en familieleven in België niet aanvaard daar verzoeker **“namelijk niet aan[toont] ten laste te zijn van zijn moeder als meerderjarige”**. Nog volgens de verweernota kunnen de nodige vragen gesteld worden bij het bestaan van verzoekers gezinsleven. De verwerende partij stelt daarbij dat het gezinsleven tussen volwassenen niet wordt vermoed en dat, opdat een relatie tussen meerderjarigen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

De verwerende partij kan in dit betoog niet worden bijgetreden. Zoals verzoeker correct opmerkt, heeft het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht, zoals in casu, in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of “andere nauwe familieleden” nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, Maslov, § 62; EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi, § 26; EHRM 26 september 1997, El Boujaïdi, § 33; EHRM 29 januari 1997, Bouchelkia, § 41). In andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van **“bijkomende elementen van afhankelijkheid”** of **“ten laste zijn”** niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of **“andere nauwe familieleden”**.

In het specifieke geval van verzoeker die als minderjarige met zijn moeder naar België kwam en op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog maar één jaar meerderjarig was, waarbij vaststaat dat er tussen verzoeker en zijn moeder, zus en twee broers die in België verblijven wel voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn, kon door verweerder dus niet zonder meer worden gesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven, minstens diende dit te zijn voorafgaan door een concrete beoordeling die rekening houdt met onder meer verzoekers nog maar heel recente meerderjarigheid en de concrete banden met de moeder, zus en broers.

Waar de verwerende partij verder nog stelt dat **“uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. (...)Het feit dat betrokkene legale en Belgische familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Bovendien kan betrokkene met zijn familie in contact blijven via moderne communicatiemiddelen”** gaat de verwerende partij er aan voorbij dat in casu zich een toetsing in het kader van artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet opdringt waarbij een grondig onderzoek moet gebeuren naar de hechtheid van de familiebanden in het gastland, in casu België, en dat er bovendien zeer ernstige redenen van openbare orde vereist zijn, die uit de bestreden beslissing evenwel niet blijken, te meer nu het administratief dossier geen enkele PV bevat.

Verzoeker betoogt bovendien dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het door hem, gedurende zijn minstens zestien jaar verblijf, opgebouwde privéleven in België. Hij stelt in deze dat niet kan worden betwist dat hij zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker reeds sinds zijn kleuterleeftijd in België verblijft en dus het merendeel van zijn leven en dat hij als gevolg van zijn lange verblijf banden ontwikkeld heeft in België en ook school heeft gelopen in België. Volgens de verwerende partij blijkt niet **“dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen**

het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde. Integratie veronderstelt bovendien ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten."

De verwerende partij gaat er evenwel opnieuw aan voorbij dat er in casu zeer ernstige redenen van openbare orde vereist zijn, die uit de bestreden beslissing evenwel niet blijken, te meer nu het administratief dossier geen enkele PV bevat.

Daarnaast gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat tevens moet worden gekeken naar de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met zijn land van herkomst, in casu Nigeria. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiervoor voldoende oog heeft gehad. De verwerende partij beperkt zich tot het magere motief: *"Betrokkene verklaart dat hij nog een vader en twee broers heeft in Nigeria. In die zin vormt een terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM."* Het louter vaststellen van de aanwezigheid van een vader en broers in Nigeria, duidt op zich niet op een familieleven, te meer daar verzoeker Nigeria op driejarige leeftijd heeft verlaten en nergens uit blijkt dat er nog enigszins effectief beleefde banden zouden zijn met zijn vader en broers, noch daaromtrent onderzoek is gevoerd. Verweerder gaat verder op geen enkele wijze in op verzoekers (gebrek aan) sociale en culturele banden met het land van herkomst en houdt evenmin rekening met de impact van het intrafamiliaal geweld dat verzoeker heeft ervaren en zijn verstandelijke beperking in dit kader.

Zoals verzoeker dus correct aangeeft, vereist artikel 8 van het EVRM dat in zijn geval een grondige afweging moet worden gemaakt voorafgaand aan een eventuele terugleiding, die uitdrukkelijk rekening houdt met alle voornoemde relevante elementen.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt in dit verband niet dat een voldoende concrete en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgevonden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

De Raad achtte het middel waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd ernstig. Derhalve is er sprake van een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker wordt op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. MILOJKOWIC